

PREDSLOV

Hej, vy tam...

Nemám poňatia, koľko je hodín. Mala by to ukazovať táto vecička. Prebral som sa len pred pár minútami. Ešte je tma. Nevieť, ako dlho som bol v bezvedomí.

Cez čelné sklo sa dnu valí sneh, zamrzá mi na tvári, sotva môžem žmurkať. Akoby mi na líkach zaschla farba. Ale chutí to inak než farba.

Chvejem sa... akoby mi niekto sedel na hrudi. Nevieť sa poriadne nadýchnuť. Možno mám zlomené dve alebo tri rebrá. Možno mi zlyhali pľúca.

Victor neprestajne duje, opiera sa o chvost trupu... alebo skôr o to, čo z neho ostalo. Niečo nado mnou, azda konár, udiera do plexiskla – akoby niekto škriabal nechtami po školskej tabuli. Dnu vanie studený vzduch aj zozadu, odtiaľ, kde bol chvost lietadla.

Cítim plyn. Paliva bolo asi dosť.

Je mi na vracanie.

Niekoľko si okolo mňa obmotal ruku. Prsty sú chladné, stvrdnuté. Vidím obrúčku, na okrajoch trocha ošúchanú. Grover.

Zomrel ešte skôr, než sme narazili do vrcholkov stromov. Nikdy nepochopím, ako sa mu podarilo pristáť, nikdy nepochopím, ako je možné, že som nažive.

Keď sme vzlietli, prízemná teplota vzduchu vykazovala nízke hodnoty. Netuším, koľko stupňov je teraz. Zdá sa chladnejšie. Mali by sme byť asi 3 500 metrov nad morom. Približne. Keď Grover urobil ten manéver s krídlom, nemohli sme sa zrútiť o viac než stopäťdesiat metrov. Kontrolky sú tmavé, nesvietia. Je na nich biely poprašok.

GPS-ka na palubnej doske zabliká každých päť minút, medzitým sa neukáže nič.

Niekde tu bol pes. Svalnáč s poriadnymi zubiskami. Krátkosrstý. Veľký asi ako dóza na chlieb. Keď dýchal, zlostne vrčal. Zdá sa, že ho vzrušovala rýchlosť. Ale počkať, počkať...

„No zdravím, chlapče... Stoj... to nie! Tam nesmieš! No dobre, môžeš ma olízať, ale neskáč, dobre? A ako sa voláš? Bojíš sa? Viem, viem... aj ja.“

Nemôžem si spomenúť na jeho meno.

Už som pri zmysloch... ako dlho som bol v bezvedomí? Je tu pes. Zaboril sa mi medzi kabát a pazuchu.

Už som sa o ňom zmienil? Nemôžem si spomenúť na jeho meno.

Celý sa chveje, myká mu viečkami. Vždy keď zakvíli vietor, vyskočí a zavyje.

Neviem si dobre vybaviť, čo sa stalo. Zhováral som sa s Groverom, leteli sme, on riadil, asi sme sa naklonili doprava, porozsvecovali sa kadejaké svetlá – modré, zelené, pod nami všetko halila tma, tak do sto kilometrov sme nezahliadli celkom nič. No a... bola tu aj žena. Cestovala domov, za snúbencom, na predsvadobnú hostinu. Pozriem sa po nej.

Našiel som ju. Je v bezvedomí, má zvýšený tep, oči celé opuchnuté, zreničky rozšírené. Možno otras mozgu. Na tvári má niekoľko tržných rán. Niektoré treba zašiť. Pravé rameno má vyklbené, utrpela zlomeninu ľavej nohy. Stehno. Kost' jej síce netrčí, lenže noha má neprirodzený uhol, nohavica je na prasknutie. Musím jej nohu narovnať... urobím to, keď sa trocha spamätám, keď budem môcť lepšie dýchať.

Schladzuje sa. Asi príde búrka. Ak sa nám nepodarí do niečoho sa zabaliť, do rána zmrzneme. Tú nohu jej narovnam ráno.

Rachel... Nevieľ, koľko času nám ostáva, neviem, či sa z tohto tu vôbec dostaneme... Lenže... beriem to všetko späť. Mýľil som sa. Bol som nahnevany. Nikdy som to nemal vysloviť. Myslela si na nás oboch, nielen na seba. Teraz to už viem.

Máš pravdu. Celý čas si mala pravdu. Vždy jestvuje nádej.

Vždy.

1. KAPITOLA

LETISKO SALT LAKE CITY
PRED DVANÁSTIMI HODINAMI

Bol to nepekny výhľad. Bezútešný, šedivý január bez konca a kraja. Akýsi chlapík v niektorom newyorskom štúdiu na televíznej obrazovke za mnou použil výraz „akoby všetko stuhlo“. Čelo som si oprel o sklo. Chlapi v žltých pracovných kombinézach kľučkovali pomedzi lietadlá s vlečkami s batožinou, rozvírovali snehový poprašok. Vedľa mňa sedel na ošumelom koženom kufri s klobúkom v ruke unavený pilot – dúfam, že sa mu dnes predsa len podarí dostať domov a vyspať sa vo vlastnej posteli.

Západne od nás kryli pristávaciu dráhu oblaky, viditeľnosť bola takmer nulová. Vial vietor a situácia sa rýchlo menila. Vietor nádeje! Letisko Salt Lake City leží v lone hôr, na východe sa z mrakov vynárali snehom pokryté štítové hôr. Kopce ma odjakživa lákali. Chvíľu som uvažoval, čo je za nimi.

Mali sme odlietať o 18.07, no pre meškania to vyzerá, že sa náš odlet posunie na skoré ráno. Ak teda vôbec odletíme. Prešnul som sa do rohu celkom na konci letiskovej haly, pretože ma iritoval blikajúci nápis MEŠKÁ. Sadol som si, do lona som si povykľadal zdravotné zápisy pacientov a do digitálneho záznamníka som začal diktovať správy a diagnózy. Týkali sa ľudí, ktorí boli u mňa na kontrole v týždni pred mojím odchodom. Hoci som ošetroval aj dospelých, väčšina zápisov, čo som mal pred sebou, sa týkala detí. Moja žena Rachel ma ešte pred rokmi presvedčila, aby som sa špecializoval na deti a dorast, na

telovýchovné lekárstvo. Dobre mi poradila. Nemohol som sa dívať, ako mi krivkajúc vchádzali do ordinácie. No urobilo mi nesmiernu radosť, keď z nej potom rezko vybehli.

Mal som ešte čo-to dorobiť, lenže indikátor stavu batérie na digitálnom záznamníku blikal načerveno, a tak som sa vybral do terminálovej predajne. Zistil som, že si môžem kúpiť dve AA ceruzkové batérie za štyri doláre alebo dvanásť za sedem. Panej v obchode som podal sedem dolárov, vymenil som si do-sluhujúce batérie v digitálnom záznamníku a zvyšných desať som si šuchol do plecniaka.

Práve som sa vrátil z lekárskeho sympózia v Colorado Springs. Pozvali ma tam ako účastníka panelovej diskusie na tému „Prie-sečník detskej ortopédie a akútnej medicíny“. Hovorili sme o procedúrach na oddelení ARO, ako aj o rozmanitých prístu-poch lekárov k vystrašeným deťom. Sympóziu sa konalo na nádhernom mieste, uspokojilo mnohé z mojich nekonvenčných otázok súvisiacich s týmto oddelením. Zo všetkého najviac si však cením skutočnosť, že mi táto konferencia poslúžila ako vynikajúca výhovorka, aby som strávil štyri dni v pohorí Colle-giate Peaks pri Buena Vista v Colorade. Popravde šlo o služob-nú cestu, ktorá uspokojila aj moju závislosť od lezenia. Mno-hí lekári si kupujú športové automobily Porsche, veľké domy a platia členské v rôznych country kluboch, ktorých služby na-pokon ani veľmi nevyužívajú. Ja zas mám rád dlhé behy po plá-ži a chodím po horách, vždy keď sa mi naskytne príležitosť.

Bol som preč celý týždeň.

Späť som letel z Colorado Springs do Salt Lake, odtiaľ som mal priamy let domov. Lietanie ma fascinuje stále – letíte na západ, a skončíte na východe. Davy na letisku už poredli, v ne-deľu je o tomto čase už väčšina ľudí doma. Tí, čo sú ešte tu, sa nachádzajú buď pri bráne a vyčkávajú, alebo popíjajú v bare pívko a chrumkajú *nachos* či pikantné krídelká.

Všimol som si jej chôdzu, jej dlhé štíhle nohy i rózny krok. Rózny, no zároveň ladný a pravidelný. Pôsobilá sebaisto, zdalo sa, že je v pohode, že je sama sebou. Vysoká tak stosedemde-

siatpäť alebo stosedemdesiatsedem centimetrov, tmavé vlasy. Atraktívna, no akoby jej na tom až tak nezáležalo. Niečo okolo tridsiatky. Krátke vlasy. Predstavte si Winonu Ryderovú vo filme *Narušenie* alebo Juliu Ormondovú v novej verzii *Sabrin*y, kde hrá po boku Harrisona Forda. Na prvý pohľad nepôsobila, že by venovala zovňajšku príliš veľa času, no na Manhatane by ste našli more dievčat, ktoré platia nemalé peniaze za to, aby takto vyzerali. Stavil by som sa však, že túto ženu to veľa nestojí. Alebo že ju stojí veľa to, aby pôsobila, že ju to veľa nestojí.

Prešla halou, očami preletela po davoch v terminále, potom si vybrala miesto. Zastavila sa tri až päť metrov odo mňa. Kútikom oka som ju pozoroval. Tmavý nohavicový kostým, kožená diplomatka, jeden kus príručnej batožiny. Asi sa vracala z dvojdennej služobnej cesty. Zložila si na zem tašky, obula si bežecké tenisky značky Nike a potom, skenujúc terminál, si sadla a začala sa natahovať. Hlavou, hrudou aj bruchom sa dokázala dotknúť stehien a zeme medzi nohami, usúdil som, že to nerobí prvý raz. Nohy mala svalnaté ani inštruktorka aerobiku. Zopár minút sa takto natahovala, potom si z diplomatky vytiahla poznámkový blok so žltými linajkovými stránkami. Preletela rukou písané poznámky a začala niečo tukať do klávesnice laptopu. Prsty sa jej mihali sťa krídla kolibríka.

Po niekoľkých minútach jej laptop pípol. Zvrástila obočie, ceruzu si strčila medzi zuby a očami blúdila po stene – hľadala zásuvku. Ja som jednu práve používal. Zdvihla hompálajúci sa koniec kábla, ktorý jej trčal z laptopu.

„Podelíme sa?“

„Pravdaže.“

Zasunula koniec kábla do zásuvky a sadla si s prekríženými nohami. Okolo seba mala žlté linajkové stránky poznámkového bloku. Ja som pokračoval vo svojej kartotéke.

„Prvá ortopedická konzultácia dňa...“ prezeral som si kalendár, snažiac sa dostať k dátumu. „23. januára. Tu doktor Ben Payne. Meno pacientky Rebecca Petersonová, nasledujú

identifikačné údaje. Dátum narodenia – 6. 7. 1995, číslo lekárskej správy BMC2453; žena, beloška, hviezda pravého krídla svojho futbalového tímu, najviac gólov dala na Floride, chcú ju tímy po celej krajine, naposledy dostala štrnásť ponúk do prvej ligy; operovaná pred tromi týždňami, pooperačný stav normálny, bez komplikácií, nasleduje intenzívna fyzioterapia; schopná viacerých pohybov, skúška ohnutia v páse 127 stupňov, skúška svalovej sily vykazuje podstatné zlepšenie, takisto pohyblivosť. Cíti sa znova vo forme, podľa jej vlastných slov ešte lepšie ako predtým. Vraví, že pri pohybe bolesť necíti, že sa môže vrátiť k všetkému, čo robila predtým... okrem skejtbordingu. S tým môže znova začať až okolo tridsaťpäťky alebo neskôr.“

Nasledovala ďalšia kartotéka. „Prvá ortopedická konzultácia dňa 23. januára. Tu doktor Ben Payne.“

Zakaždým poviem to isté. V elektronickom svete, v akom žijeme, je každá nahrávka samostatná a jedinečná. Ak sa stratí, treba ju dajako nájsť, podľa niečoho identifikovať.

„Meno pacienta Rasheed Smith, nasledujú identifikačné údaje. Dátum narodenia – 19. 2. 1979, číslo lekárskej správy BMC17437; muž, černoš, začínal v obrane pre tím Jacksonville Jaguars, jedna z najrýchlejších osôb, s ktorými som mal tú česť. Magnetická rezonancia potvrdila neprítomnosť trhlín v prednom skríženom väze a v mediálnom kolaterálnom väze, odporúčam intenzívnu fyzioterapiu i to, aby nezačal hrať na basketbalovom ihrisku YMCY skôr, než skončí s profesionálnym futbalom. Isté pohyby sú obmedzené pre bolestivosť a citlivosť, tie by však mali vďaka terapii v období medzi sezónami ustúpiť. Keď bolesť pominie, môže sa vrátiť k obmedzenému tréningu silových a rýchlostných schopností. Objednať o dva týždne na kontrolu, zavolať do YMCY a povedať im, aby mu zrušili členstvo.“

Kartotéky som si vložil do plecniaka. Potom som si všimol, že tá žena sa smeje.

„Ste lekár?“